

Lectii Grup B 7-12 ani - Noiembrie 2014

Sărbătorile Bisericii

1. Sărbătorile Bisericii – definire, importanță, clasificare. Duminica, sărbătoare săptămânală a creștinilor

Sărbătorile sunt acele zile din cursul anului (bisericesc) când Biserica își amintește de anumite persoane sfinte/ evenimente din istoria mântuirii adusă de Iisus Hristos, le retrăiește și adâncește înțelesul prin meditație și rugăciune, astfel încât, creștinii să tragă folos duhovnicesc din aceasta; în zi de sărbătoare Biserica recomandă să renunțăm la grijile lumești, să primim prin participarea la Sf. Liturghie bucuria adusă de evenimentul/persoana celebrată în acea zi, să împlinim poruncile dumnezeiești cu mai aleasă atenție.

În sărbătoarea religioasă, creștinul e chemat să trăiască evenimente cu consecințe în veșnicie. Timpul sărbătorii religioase, pentru că trimite la relația cu Dumnezeu, se unește cu veșnicia, și pregătește de pe acum pe creștini pentru trăirea în afară de timp.

Sărbătorile civice/naționale/internaționale laice sunt motiv de odihnă fizică, comemorarea unor evenimente istorice importante pt. viața în trup, motiv de consolidare a unității /identității unei comunități, divertisment, distracții, plăceri/păcate, câștig bănesc pentru unii.

Clasificare:

-după evenimentul/persoana celebrată:

Sărbători – Domnești/praznice împărătești/ închinare Sf. Triemi

- ale Maicii Domnului
- ale Sf. Îngeri și ale Sf. Cruci
- ale sfinților

-după data sărbătorii:

Sărbători – **cu date fixe** – unele sărbători domnești, ale Maicii Domnului, Sf. Îngeri și Sf. Cruci și ale sfinților; Duminica, sărbătoarea săptămânală a creștinilor

- **cu date schimbătoare** – sărbători domnești din Ciclul Pascal

Duminica, sărbătoare săptămânală a creștinilor

"Adu-ți aminte de ziua Domnului și o sfințește."(Decalogul, 4)

Duminica este prima zi a săptămânii, care la creștinii ortodocși a fost dintotdeauna închinată lui Dumnezeu. "Duminica" în limba română provine din latinescul "Domini dies" ce înseamnă "ziua Domnului".

Motive: Duminica amintește de **prima zi din ciclul zilelor creației, când Dumnezeu -Tatăl a creat lumea;** era tot Duminică în **ziua când Iisus Hristos, Fiul lui Dumnezeu a înviat din morți;** și tot Duminica, **la 50 de zile de la Învierea lui Iisus, Duhul Sfânt S-a coborât asupra Sf. Apostoli întemeind Biserica Creștină.** Pentru acest din urmă motiv putem spune că Duminica este și ziua de naștere a Bisericii. Așadar, Duminica este ziua de prăznuire a Celor Trei Persoane ale Sfintei Treimi care pe toate le face pentru binele și mântuirea noastră: Tatăl a zidit lumea, Fiul a mântuit lumea din robia păcatului, iar Duhul Sfânt sălășluit în noi/ Biserica ne sfințește, ocrotește și ne unește cu Hristos

în veci.

Duminica nu e doar zi de odihnă, cum e Sabatul/Sâmbăta la evrei, ci e zi închinată cinstirii lui Dumnezeu prin manifestarea dragostei și a evlaviei față de El prin rugăciuni, **participarea la Sf. Liturghie a Bisericii, prin fapte de milostenie față de aproapele și prin orice faptă bună după poruncile Lui**. Cel mai înalt mod de cinstire a Duminicii este **împărtășirea cu Trupul și Sângele Mântuitorului în timpul Sfintei Liturghii**, prin care Tatăl ne recrează/ dă viața cea veșnică a lui Iisus Hristos și Duhul cel Sfânt ne pătrunde cu harul Său prin Trupul Fiului ce din multă iubirea Lui pentru noi fără de sânge se frânge în fiecare Duminică pe Sf. Masă la rugăciunea Bisericii.

Duminica e cea dintâi și cea mai veche sărbătoare a Creștinătății: Iisus însuși S-a descoperit Sfinților Apostoli după Învierea Sa în zi de Duminică și le-a dat Pâinea (ex. cina cu Luca și Cleopa); primii creștini asemenea făceau; începând cu secolul IV, prin decizia împăratului Constantin cel Mare, ziua de Duminica a fost acceptată ca zi de odihnă în imperiu/ civilă, spre a da posibilitatea creștinilor să cinstească nestăviliți pe Dumnezeu; acest obicei a rămas până azi, când Duminica este zi de odihnă legală.

"Când vă adunați în Duminica Domnului, frângeți pâinea și mulțumiți, după ce mai înainte v-ați mărturisit păcatele voastre, ca jertfa voastră să fie curată." (Învățătura celor 12 Apostoli)

În primele secole, creștini acordau foarte mare atenție sărbătoririi Duminicii, căci de atunci avem canonul/regula Bisericii, că cei ce nu vin trei Duminici la rând la Sf. Liturghie, fără motiv întemeiat (ex. Boală), să fie **excomunicați** (excluși din comunitatea religioasă/Biserică), iar preoții, **caterisiți** (dați afară din slujirea preotească).

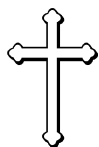
Cum ne **pregătim** pentru Duminică/sărbătoare: spovedanie înainte dacă vrem să ne împărtășim în Duminica următoare, rugăciune, spălarea trupului, pregătirea hainelor de sărbătoare și a darurilor pt Altar, a pomelnicului, împăcare cu cei cărora le-am greșit.

Cum **participăm** la sărbătoare: participare activă la Sf. Liturghie – ascultarea și înțelegerea rugăciunilor slujbei, participarea prin gesturi potrivite la slujbă, rugăciunea atentă și sinceră, cântarea, împărtășirea; agapa frățească; fapte de milostenie; lecturi sfinte, odihnă (nu muncim pentru câștig personal, dar putem face lucruri pentru a sluji semenilor; Ex: o asistentă medicală lucrează la serviciul de urgență, pompierul e pe poziții în caz de alarmă, șoferul transportă pe cei ce au nevoie, cineva îngrijește un bolnav, sau vizitează pe cineva în pușcărie, profesorul de la Sunday school ține o lectie etc.).

Creștinii, lucrând Duminica, pentru un părut câștig, pierd mai mult, pierd tot, își pierd chiar sufletul. Ziua Domnului este zi de odihnă și de luminare a sufletului. Duminica este ziua care dă lumină, căldură și binecuvântare celorlalte zile ale săptămânii. Este bine să se știe că cel care lucrează în duminici și sărbători păgubește averea și sufletul lui. Orice târg fac creștinii duminica sau în zi de sărbătoare, cade sub blestem. Banii care sunt câștigați din vânzare duminica se cheltuiesc fără niciun folos și pier ca fumul în băția vânturilor vijelioase. (Sf. Ioan Gură de Aur)

Povestire: *Um om râdea tot timpul de vecinul său care, în loc să-și lucreze pământul Duminica, mergea la Sf. Liturghie. Pentru că ținea la vecinul său, creștinul evlavios a vrut să-l ajute să înțeleagă alegerea lui. De aceea l-a întrebat:*

-Dragul meu, ce ai spune dacă într-o zi, mergând la piață cu șapte dolari în buzunar, ai întâlni un sărac care ți-ar stârni așa de mare milă, încât i-ai da șase dolari?

-
- *Aș face o faptă foarte bună, a răspuns acela.*
 - *Foarte bine! Dar ce ai spune dacă săracul, în loc să îți mulțumească, știind că mai ai un leu în buzunar, te-ar lua la bătaie pentru a ți-i lua?*
 - *Oh! Atunci ar fi un tâlhar și ar merita să fie pedepsit.*
 - *Ai dreptate, dragul meu, dar și tu ești în exact aceeași situație: Dumnezeu ți-a dat șase zile pentru a lucra și pentru a-ți câștiga pâinea ta și a familiei tale. Și-a păstrat pentru El Însuși una, Duminica, ce trebuie sfințită. Tu, în schimb, în loc să-I arăți recunoștință și mulțumire, vrei să furi și cea de a șaptea zi, călcând în picioare voința Sa. Ce zici, nu e același lucru?
Din acea zi, vecinul și-a schimbat viața.*

2. Sărbători Domnești

Sărbătorile Domnești/ praznicele împărătești sunt zile de sărbătoare închinat Persoanelor Sfintei Treimi: Tatălui, Fiului și Sfântului Duhul, prin care ne reamintim mereu lucrările lui Dumnezeu pentru binele și mântuirea noastră, primim dragostea nemăsurată a lui pentru noi prin credință și îi mulțumim oferindu-i slujirea noastră în Biserică în Sf. Liturghie.

Pentru cineva care nu ar putea citi Sf. Scriptură pentru a afla ce a făcut Dumnezeu pentru noi, ar fi de ajuns să participe la sărbătorile domnești ale Bisericii de pe parcursul unui an bisericesc și ar înțelege.

După data de sărbătorire, sărbătorile domnești se împart în două categorii:

1. **cu date fixe** – care celebrează anumite evenimente din viața Mântuitorului Iisus Hristos: **Nașterea Domnului/Crăciunul** (25 Dec.), **Tăierea Împrejur a Domnului** (1 Ian.), **Botezul Domnului** (6 Ian.), **Întâmpinarea Domnului** (2 Feb.), **Schimbarea la Față a Domnului** (6 Aug.), **Înălțarea Sfintei Cruci** (14 Sept.).
2. **cu date schimbătoare** – care se sărbătoresc în funcție de data la care se sărbătorește **Învierea Domnului/Paștele: Întrarea Domnului în Ierusalim/ Floriile** (în Duminca dinaintea Paștelui, o săptămână înainte de Paști), **Învierea Domnului** (dată stabilită astronomic: în prima Duminică, după luna plină, după echinocțiul de primăvară, după Paștele evreiesc; între 22 Martie până la 8 Mai), **Înălțarea Domnului la Cer/ Ispasul** (în zi de Joi, la 40 de zile de la Paști), **Pogorârea Duhului Sfânt/ Cincizecimea/ Rusaliile** (la 50 de zile de la Paști, la 10 zile de la Înălțare)

3. Sărbători în cinstea sfinților. Sfinții – rugători către Dumnezeu pentru noi

Biserica creștină sărbătorește și persoanele umane care, prin credință și viață curată au plăcut lui Dumnezeu și au ajuns sfinți. **Sfinții** sunt, așadar, *oamenii/creștini care, împlinind cu statornicie poruncile dumnezeiești și luptând cu toate armele Duhului Sfânt (primite prin Sfintele Taine în Biserică) împotriva patimilor din ei înșiși, s-au curățit de ele și s-au sfințit până la unirea inimii și voinței lor depline cu Dumnezeu.*

Sfinții se aseamnă cu Dumnezeu împlinind poruncile Lui: **iubesc** pe Dumnezeu, pe toți oamenii și toată făptura creată cu iubirea cu care Dumnezeu iubește lumea. Iubind pe Dumnezeu și

lumea Lui, ei adună în inima lor întreaga lume, și pentru toți se roagă cu suspine negrăite. De aceea spunem că sfinții sunt **rugători către Dumnezeu pentru noi**.

Pentru că implinesc poruncile dumnezeiesc desăvârșit, Dumnezeu împlinește, așa cum El Însuși a promis, rugăciunile sfinților. De aceea, Biserica ne învață să **păstrăm legătura prin rugăciune cu sfinții**, cei mai de seamă membri ai Bisericii, care au biruit în lupta cu cel rău, pentru ca ei să ne călăuzească pe drumul biruinței și pe noi.

Sfinții, chiar dacă și-au încheiat viața pe acest pământ, murind ca orice om, ei sunt vii și lucrători prin Dumnezeu, după promisiunea lui Iisus care zice cel ce crede în El nu va muri, ci va trece din moarte la viață. Când cinstim pe sfinți, noi Îl laudăm pe Dumnezeu Care i-a făcut sfinți și invocăm pe Duhul Sfânt din duhul lor, să fie și cu noi. Când ne rugăm sfinților, Dumnezeu se bucură văzând cum crește unitatea de credință și dragoste din Biserică, dintre creștini, când nici moartea nu ne mai desparte.

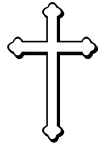
Orice om e chemat și poate să ajungă sfânt, **prin credință, primirea harului în Sf. Taine ale Bisericii și împlinirea poruncilor dumnezeiești**. După moarte, Dumnezeu arată semne când cineva a ajuns sfânt, iar pentru unii încă din timpul vieții, precum: învățături sfinte, fără greșală, credință dreaptă, minuni, păstrarea trupului neputrezit și frumos mirositor, ajutor celor ce pomenesc/ cinstesc numele lor. Sfinții pot fi episcopi, preoți, călugări, sau mireni; adulți sau copii; mari cărturari sau oameni simpli; oameni bogați, împărați sau săraci; ei pot veni din orice neam sau strat social, strălucind înaintea lui Dumnezeu prin diferite virtuți. Unii au dus o viață însingurată în pustie, alții au trăit în familii ca oameni obișnuiți, alții au fost prizonieri pentru credința lor și chiar au murit pentru asta (martiri). **(Exemple!)**

Numai după suficiente asemenea dovezi, Biserica declară pe cineva sfânt și se stabilește **cultul de cinstire/ modalități de sărbătorire** a lui: i se sugrăvește icoana (ce poartă întotdeauna numele lui înscris pe ea), i se stabilește o dată de sărbătorire (care e data morții lui, adică data nașterii lui la viața cea veșnică; numai Maica Domnului și Sf. Ioan Botezătorul au și alte sărbători de cinstire, altele decât ziua morții lor;), i se trece numele în rândul sfinților din calendarul ortodox, se construiesc biserici având hramul lui, alegerea numelor lor ca nume de botez, alegerea lor ca ocrotitori ai familiilor, orașelor etc., cinstirea moaștelor lor, alcătuirea de cântări și rugăciuni (acatiste) în cinstea lor, urmarea pildei vieții lor ș.a.

Nici o Sf. Liturghie nu se săvârșește fără Sf. Antimis în care se află o părticică din trupul unui sfânt al Bisericii!

Biserica Ortodoxă are foarte mulți sfinți, astfel încât, dacă s-ar trece toate numele sfinților în calendar, acesta ar fi foarte mare (~10000 nume/zi). De aceea, în calendare sunt trecute numele sfinților care se bucură de o mai mare popularitate printre creștin. Există sfinți cinstiți în toată Biserica ortodoxă, dar și sfinți cinstiți local, într-o anumită Biserică.

Duminica I după Rusalii/Pogorârea Duhului Sfânt este **Duminica tuturor sfinților** – ziua de cinstire generală a tuturor sfinților Bisericii.

4. Sf. Apostol Andrei (30 nov.)

Sfântul Apostol Andrei, de neam iudeu (evreu), s-a născut în **Betsaida** ("casa vânătorilor"), un orasel din **Galileea**, așezat pe malul lacului **Tiberiada** (lacul **Ghenizaret** sau **Marea Galileei**). Ca și fratele său Simon-Petru, a fost pescar. Tatăl lor se numea Iona, precum vestitul profet din Vechiul Testament; nume simbolic al pescarilor.

Din credință față de Dumnezeu, tânărul Andrei a devenit **ucenicul Sfântului Ioan Botezătorul și Întemernicătorul Domnului** și asculta cu credință predicile acestuia prin care îi chema pe toți la pocăință și prin care le vestea apropiata sosire a lui Mesia (Mântuitorul). A fost **martor la botezul lui Iisus în apa Iordanului** și a auzit mărturia Sfântului Ioan Botezătorul despre Iisus: "**Tată Mielul lui Dumnezeu, Cel ce ridică păcatele lumii!**"

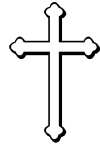
Împreună cu **Ioan**, prietenul său și viitor apostol și evanghelist, a mers după Iisus, imediat după botez, dorind să-L cunoască și să se convingă dacă este Mesia cu adevărat. Văzându-i că vin după El, Iisus i-a întrebat: **Ce căutați?** Ei L-au întrebat: **Învățătorule, unde locuiești?** Drept răspuns, Iisus i-a chemat la sine ca singuri să se convingă de este om obișnuit sau Mesia, Trimisul lui Dumnezeu, zicându-le: **Veniți și veți vedea!** Ei au mers cu El și au văzut unde locuia și au rămas la El în ziua aceea. Astfel, și-au întărit credința că El este Mesia (Ioan 1,37-39) Pentru aceasta este numit „**cel dintâi chemat la apostolie.**”

Andrei i-a mărturisit apoi și **fratelui său, Simon Petru**, bucuria că "**a găsit pe Mesia.**" Deși s-a întors acasă, la fratele său și la ocupația pescuitului, Andrei cu inima tânjea după Mântuitorul lumii. Pe când era la pescuit cu fratele său, după o noapte de muncă fără să fi prins nimic, vine la ei Iisus și le cere să arunce din nou mrejele, mai la adânc, ca să pescuiască. Petru aruncă mrejele doar pentru că i-a spus Iisus, Cel despre care fratele său îi vorbise atât de frumos. Mare le-a fost mirarea când au văzut că au pescuit atâtea pește încât nu puteau scoate mrejele din apă. Atunci Petru i s-a închinat, iar Iisus i-a chemat să Îl urmeze: "**Venți după Mine și vă voi face pescari de oameni!**" – adică Apostoli. Din acea zi, ei L-au urmat, lăsându-și casa și meseria.

Andrei **a fost martor la toată activitatea Mântuitorului**. Biblia îl amintește special **la minunea înmulțirii pâinilor și peștilor**, când Andrei, la îndemnul lui Iisus adresat apostolilor "Dați-le voi să mănânce!", îl aduce pe un băiețel, singurul care avea ceva de mâncare în acel loc pustiu, cinci pâini și doi pești, și Îl întreabă pe Iisus: **Vor ajunge acestea ca să se sature atâția?** (cinci mii de bărbați). Iisus înmulțește pâinile și peștii și îi satură pe toți ca să le arate că are putere dumnezeiască și că ei, apostolii, vor face asemenea minuni în numele Lui. (Ioan 6, 8-9)

Când niște elini (greci), convertiți la iudaism, au venit să Îl cunoască pe Iisus pentru că vestea minunilor Lui ajunsese până la ei, apostolul Filip nu a îndrăznit să îi prezinte el lui Iisus, ci l-a rugat pe Andrei să îi ducă la Iisus ca să îi primească și să vorbească cu ei; aceasta ne dovedește că **Andrei îi era apropiat lui Iisus**. (Ioan 12, 20-22)

A fost **trimis la propovăduire** de Iisus, ca toți ceilalți apostoli, chiar în timpul vieții Lui și a rămas uimit că, în numele Lui, a făcut multe minuni. (Matei 10) A fost printre ceilalți apostoli când, după Înviere L-a văzut pe Iisus și a primit de la El puterea și misiunea de a vesti la toate neamurile Învierea Lui și Voia lui Dumnezeu: "**Învățați toate neamurile, botezându-le în numele Tatălui și al Fiului și al Sfântului Duh.**" (Matei 28,19) A primit harul Sfântului Duh împreună cu ceilalți Apostoli, la Cincizecime.

Predică mai întâi în **Țara Sfântă** (Palestina sau Iudeea) împreună cu ceilalți apostoli, după porunca Mântuitorului. În **anul 50, la Ierusalim**, Sf. Apostoli **trag la sorți** locurile unde să predice în lume Vestea cea Bună (Evanghelia). Lui Andrei îi cade la sorți **Sciția**, conform unei tradiții cosemnată de Origen (sec. III) și de Eusebiu de Cezareea (sec IV) : "Când sfinții Apostoli și ucenici ai Mântuitorului s-au împrăștiat în toată lumea locuită pe atunci, după Tradiție, lui Toma i-au căzut sorții să meargă în Parția, **lui Andrei în Sciția**, lui Ioan în Asia..." Sf Ap. Pavel, în Epistola către Coloseni (3,11) arată că "**și sciții au auzit cuvântul lui Dumnezeu.**"

Astfel ajunge să predice în **Bitinia (vestul Asiei Mici)** și în localitățile de pe țărmul **Pontului Euxin**, împreună cu Sf. Ap. Filip. Apoi în Armenia, în **Sciția Mare** (sudul Rusiei, Crimeea și sudul Ucrainei), în **Sciția Mică** (Dobrogea), unde a și propovăduit cea mai mare parte a vieții. Urmând îndemnul Mântuitorului, Andrei face cunoscut Cuvântul Mântuitorului și în **Tracia** (Bulgaria), **Constantinopol** (Bizanț) – (unde a ctitorit o biserică închinată Maicii Domnului și a hirotonit un episcop numit Stahie), **Macedonia** și în **Grecia**.

Știri despre **activitatea sa misionară**:

- La **Sinopi**, un pictor i-a zugrăvit chipul, fiind prima icoană creștină a unui apostol; tot acolo era închis de păgâni Sf. Ap. Matia; prin rugăciune și atigerea cu toiagul său a porților temniței, Sf. Andrei l-a eliberat pe acesta; locuitorii cetății l-au prins pe Andrei, l-au bătut, i-au smuls unghiile de la degete și l-au aruncat la groapa de gunoi a cetății; dar el s-a ridicat de acolo și a plecat nevătămat; tot acolo a înviat pe fiul unei femei credincioase, ce fusese ucis;
- La **Patras** în Grecia a vindecat-o pe Maximila (soția proconsulului roman Egeatus), în absența acestuia, de o boală incurabilă și a convertit-o la creștinism, împreună cu mulți alții; l-a botezat și pe Stratocles, fratele proconsulului; la întoarcerea lui Egeatus, acesta l-a întemnițat; pe când era în temniță, l-a hirotonit episcop pe Stratocles; din temniță se ruga de ucenicii săi să nu intervină pentru eliberarea sa, căci dorea mult să ajungă să se odihnească lângă Dumnezeu său (Andrei avea acum între 80-90 de ani); după câteva zile s-a dat sentința de răstignire, pe o cruce în forma de " X ", fără judecată, din ordin imperial, în timpul domniei lui Nero (~64-67) sau a lui Domițian (sfârșitul sec. I). La moartea lui s-a iscat din senin o furtună ce a orbit pe ucigașii săi batjocoritori.

Alte izvoare despre predica Sf. Ap. Andrei:

- Sec VIII – călugărul Epifanie scrie Viața Sf. Ap Andrei în care preia tradiția predicării la sciți;
- Sinaxarul Bisericii constantinopolitane arată că Andrei "a predicat în Pont, Tracia și Sciția"; că la Odessos (Varna, în Bulgaria) a hirotonit pe Ampliat, un ucenic al său, ca episcop;
- Sec XIV – scriitorul bizantin Nichifor Calist spune că din Asia Mică (Capadocia, Galatia, Bitinia) a trecut în "pustiurile scitice"(în sudul Scitiei Mari și în Scitia Mică);
- Mitropolitul Dosoftei al Moldovei îl pomenește în Viața și petrecerea sfinților.

Sfântul Apostol Andrei este numit "**apostolul românilor**" și "**ocrotitorul Dobrogei**". Tradiția populară dobrogeană și basarabeană îi păstrează amintirea în colinde, legende, obiceiuri; toponime: **Schitul** lui Andrei, **pârâiașul** lui Andrei, **apa sfântului**, **peștera** (com. Ion Corvin, jud. Constanța, pe valea Casimcei). A hirotonit episcopi și la noi; așa se explică atestarea foarte timpurie a Episcopiei de Tomis și a altor episcopii în Dobrogea.

Și alte popoare îl au ca ocrotitor: **rușii, grecii**.

Mai întâi moaștele lui au fost la Constantinopol, la Biserica „Sf. Apostoli”, lângă moaștele

Sfinților Luca și Timotei; în 1204 au fost răpite de latini și duse la Roma. În 1964 au fost înapoiate Bisericii Ortodoxe a Greciei, împreună cu Crucea sa (devenit până azi semn de avertizare împotriva pericolelor). Astăzi, moaștele Sf.Ap.Andrei sunt împărțite: la **Roma** (catedrala Amalfi), **Vatican**, în **Patras** (Grecia) – capul, **în alte orașe din Italia** (Milano, Brescia, Nola) și la noi, la **mănăstirile Horezu, Neamț și Secu**; recent, o părticică din capul lui este și la **M-rea Sf. Andrei, Jud. Constanța**.

DIN ACATISTUL SFÂNTULUI ANDREI

*O, preamărite sfinte și mărite apostole Andrei, cu plângere alergăm la sprijinul tău, ca să ne izbăvești pe noi cu rugăciunile tale de chinul cel de veci, prealăudate, și să ne învrednicești de bucuria raiului, ca împreună cu tine să cântăm lui Dumnezeu: **Aliluia!***

Tradiții populare romanesti de Sf. Andrei

– Colind de Sf. Andrei:

Colo pe grindei,
Crâng de alunei,
Val de arțarei,
Sfântă mănăstire,
Loc de tănuire
Și tămăduire,
Se pitește-n tei,
Casa lui Andrei.
De la schit la cruce
Scara care duce;
Din cruce la schit
Scări de coborât...
De la schit în sus
Crucea lui Iisus;
De la cruce-n tei,
Casa lui Andrei.
Cine că-mi venea
Și descăleca?

Venea Decebal
Călare pe-un cal,
Sfinții că-i găsea
Cu ei că-mi vorbea
Dar nu se-nchina,
Nici cruce-și făcea.
La schitul din tei,
Crucea lui Andrei,
Traian că venea
La slujbă șede
Slujba asculta
Și îngenunchea
Și nu se-nchina...
Pe murg călărea,
Și calea-și lua,
La cetatea lui,
A Trofeului...
Andrei col-la schit,

Uite c-a ieșit
Cu papucii lui,
Talpa raiului,
Și potcapu lui,
Arca cerului,
Cu veșminte sfinte,
Frații înainte;
Cu toiag și cruce,
Candlele-n răscruce;
Lumânări aprinse,
Vâlvătăi cuprinse...
Iară Sânt Andrei
Sub crucea din tei,
Schitul din grindei,
Se roagă mereu
La bun Dumnezeu.

- Ziua Sf. Andrei se mai cheamă și Ziua lupului sau Gădinețul șchiop

-Ajunghând Sf. Ap. Andrei până în părțile Dobrogei de azi, lumea era foarte tulburată de haitele de lupi ce mișunau în tufișurile de lângă Dunăre și Bărăganul nostru; Sf. Andrei, având darul vindecărilor și, mai ales, al minunilor, a vindecat rănile multora și, prin rugăciuni **lega gura lupilor**, apărând pe oameni și vitele lor și toți îl aveau de sfânt și de mare ocrotitor.

-când Sf. Andrei a venit prima oară în locurile noastre, a văzut că lupii „stricau” vitele, oile și caprele ciobanilor și chiar îi atacau pe oamenii aflați pe drum; el „a legat” gura lupilor ca să nu mai facă stricăciuni;

-unii țărani ung cu usturoi drugii de la poarta oilor și fântânile ca să apere ograda de lupi;

-alții fac o cruce din ceară la cornul din dreapta al vitelor și oilor de parte bărbătească ca să-i apere de lupi;

-în această zi nu se lucrează pentru ca lupul să nu se apropie de ogradă; în Bucovina, cu o săptămână înainte de Sf. Andrei nu se mătură, nu se dă gunoiul afară; nu se rânesc grajdurile, nu se piaptână (pieptănul e simbolul pădurii în care trăiește lupul), nu se fac zgârieturi, nu se face pomană, nu se dă nimic cu împrumut;

-în această noapte lupul e feroce pentru că primește darul de a-și îndoi gâtul;

- Femeile umplu covașa (braga)

-se pun într-un vas două măsuri egale de mălai și de făină de grâu și amestecul lor se opărește cu apă clocotită; după ce se face subțire, se pune într-o sticlă, se bate bine și se lasă două ore; în acest timp, se încălzește puțină apă și se toarnă peste aluatul subțire, într-o puțină, mestecându-se iarăși până se face subțire ca terciul; putina se pune la loc călduț până a doua zi, când se fierbe la foc potrivit, ca să se mai îngroașe;

-covașa se împarte prin vecini cu strachina pentru ca vacile să fie lăptoase și laptele smântânos;

-în Moldova se crede că fiecare om trebuie să bea covașă în această zi, ca să fie ferit de strigoi;

- În Oltenia, copiii taie vergele din pomii roditori în ziua de Sf. Andrei și le pun într-un borcan cu apă, aproape de căldură, ca să înmugurească și să înflorească până la Sf. Vasile, când, cu ele, ca **sorcove**, își vor sorcovi părinții și neamurile;
- În noaptea de Sf. Andrei, dacă luna va fi plină și cerul senin, se zice că iarna va fi moinoasă, mai caldă; dar de va fi luna plină și cerul întunecat sau de va ninge sau va ploua în această noapte, iarna va fi grea, cu zăpezi mari;
- În unele părți, Sf. Andrei e socotit *început de iarnă*, primul **Moș**.
- În ziua Sf. Andrei se fac aranjamente în trei culori: roșu (viață, sânge, dragoste), alb (usturoiul care ne ferește în noaptea Sf. Andrei) și verdele (de care ne va fi dor toată iarna).
- Plăcinta Sfântului Andrei se prepară special pentru această zi, de post, din ciuperci călite, ceapă și mult mărar, cu aluat de plăcintă; se consumă cu vin roșu.